

(ΑΓΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)



ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 458

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΠΕΜΠΤΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Μήνυμα

«Ἴδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ».

(Λουκ. Α', 11)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Εἰς τὰς θείας Γραφὰς βλέπομεν, ὅτι ἡ ἄπειρος ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φιlanθρωπία ἔχει διατρανωθῇ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία Αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναντηθεῖσαι ἐπραγμάτωσαν θεοσόφως ἔργον κοσμοσωτήριον. Καὶ ἦτο ἀπαραίτητον νὰ συμβῇ τοῦτο.

Ἡ ἁμαρτία συνέτριψε τὸν παραβάτην τοῦ θείου θελήματος ἄνθρωπον· τὸ ιδιόχειρον τοῦτο τοῦ Θεοῦ πλαστοῦργημα ἔκειτο χαμαὶ συντετριμμένον καὶ νεκρὸν μὴ δυνάμενον ἰδίαις δυνάμεσι ν' ἀνορθωθῇ καὶ ἀναζήσῃ. Ἀλλ' ἡ θεία φιlanθρωπία ἐθαυμαστώθη διὰ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ συντρίβεντος ἀλαστροῦ σκεύους. «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. Γ', 16).

Τὸ γεγονός τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἀπὸ καταβολῆς κόσμου προκατήγγειλαν τύποι καὶ σύμβολα καὶ εἰκόνες καὶ προχαράγματα καὶ χρησμοὶ καὶ προρρήσεις προφητικαὶ παμπόικιοι ὅλων τῶν λαῶν, ὅλων τῶν ἐποχῶν, διότι ἀπὸ τῶν πρωτοπλάστων μετεδόθησαν εἰς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος αἱ παρήγοροι θεῖαι ἐπαγγελίαι, αἱ δοθεῖσαι ἐν τῷ παραδείσῳ, ὅτι τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς συντρίψει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφρεως, ἥτοι τοῦ διαβόλου, τοῦ δολερῶς ἀπατήσαντος καὶ εἰς θάνατον ἐλκύσαντος αἰώνιον τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀναμνησκομένη κατ' αὐτὰς τὸ κοσμοσωτήριον γεγονός τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τεσσαρακοντῆμερον ψυχικὸν καὶ σωματικὸν ἐξαγνισμόν, καλεῖ ἡμᾶς εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐν σπηλαίῳ γεννηθέντος ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντος προαιωνίου Θεοῦ. Τὸ Μυστήριον τοῦτο ὄντως ξένον καὶ παράδοξον ὑπερβαῖνον πάντα λόγον καὶ ἔννοιαν. Διὸ καὶ πολυπραγμοσύνη εἰς τὰ ὑπὲρ φύσιν θαυμάσια τῆς θείας Παντοδυναμίας μακρὰν ἀπέστω ἀφ' ἡμῶν. Πίστις δὲ θερμὴ καὶ ἀκλόνητος διακρινέτω ἡμᾶς τοὺς

λατρευτὰς τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Νηπιάσαντος μετ' ἔργων δικαιοσύνης καὶ ταπεινοφροσύνης. Ἡ θεία συζυγία τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας ἅς ἀποτελῇ τὸ ἰσόρροπον δίτροχον οὐρανόδρομον ἄρμα πάσης ψυχῆς τὰ ἄνω ποθοῦσης.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἀπὸ πέρυσι χρονικὸν διάστημα πολλὰ παράδοξα συνέβησαν εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν περίβολον. Συναντήσεις ἀήθεις ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν μὴ πρὸς ἀλλήλους ὁμοδοξούντων, ἀποστολαὶ καὶ ἐπαφαὶ ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ὑπόπτου σκοπιμότητος· συζητήσεις καὶ ἐκδηλώσεις θεολογικῶν θεωριῶν καὶ ἀνταποκρίσεων ἀπαράδεκτοι καὶ ἐπίμεμπτοι εὐλόγως ἐσκανδάλισαν καὶ ἀνησύχησαν ὀρθοδόξους συντηρητικὰς συνειδήσεις. Παρ' ὅλα

ὅμως ταῦτα ἅς μὴ πτοούμεθα, διότι αἱ θεοπαγεῖς ἐπάλξεις τῆς ὀρθοδοξίας ἔμειναν καὶ θὰ μένωσιν ἀπόρρητοι παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιβούλων. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἱερὰν παρεμβολὴν τῆς παρατάξεως ὀπλιτῶν Κυρίου ἅς φρυκτωρῶσιν ἀγρύπνως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων τούτων ἐπάλξεων τῆς πατρώας εὐσεβείας καθ' ὅσον **«οἱ ἀσεβεῖς κύκλῳ περιπατοῦσιν»**.

Εἴθε ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς κατὰ τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος αὐτοῦ νὰ ποιήσῃ ἔλεος τοῖς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύουσιν Αὐτὸν καὶ δωροφορήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ καὶ πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς **«τὴν Εἰρήνην Αὐτοῦ τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν»**.

Διὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πρὸς τὴν Φάτνην ...

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἡχήσωσιν οἱ κώδωνες τῆς Βηθλεέμ, συγκαλοῦντες τοὺς Ναοὺς τῆς χριστιανωσύνης εἰς μίαν πανορθόδοξον ἀρμονίαν αἰσθημάτων καὶ χριστοτερπῶν ἐκδηλώσεων.

Οἱ κώδωνες αὐτοί, πέραν τῶν συγκινητικῶν ἀναμνήσεων, τὰς ὁποίας θὰ διεγείρῳσιν ἐν ἡμῖν, θὰ μᾶς ὑπενθυμίσωσιν καὶ αὐθις τὸ συγκλονιστικὸν γεγονός τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, καθ' ὃ ὁ **«Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»**.

Καὶ τὸ γεγονός αὐτό, συνυφασμένον μετὰ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας συνιστᾷ μίαν συνεχῆ παρουσίαν διὰ τὸν πιστόν, ὥστε καὶ πέραν τῆς ἐν χρόνῳ ἐπετείου νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται ἐν αὐτῷ.

Εἰδικώτερον ὅμως κατὰ τὰς πανεκλάμπρους ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῆς ἐπὶ γῆς Θεοφανείας καλεῖται ὁ πιστὸς νὰ ἐπαναπροσανατολισθῇ καὶ αὐθις, διότι αἱ μέριμναι τοῦ βίου καὶ ἡ ἀποπλανοῦσα καθημερινότης ἐνδεχομένως νὰ τὸν μετετόπισαν πῶς εἰς χώρους καὶ τόπους σκιᾶς θανάτου.

Καὶ ὁ ἐπαναπροσανατολισμὸς αὐτὸς θὰ γίνῃ διὰ μιᾶς κατ' ἀξίαν συμμετοχῆς εἰς τὴν πανευφρόσυνον τράπεζαν τῆς ἑορτῆς, ἣν παραθέτει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῖς τέκνοις

αὐτῆς, προσφέρουσα, αὐτὴν τὴν Σάρκα καὶ αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καὶ συγκαλοῦσα ἐπίγεια καὶ ἐπουράνια ὡς συνδαιτημόνας.

Ἱερὰ λοιπὸν ἐξομολόγησις καὶ Θεία Μετάληψις τὰ πρῶτα στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ μέσα τοῦ ἐπαναπροσανατολισμοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα, βαθυτέρα σύλληψις τοῦ πνεύματος τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καὶ ἀνάλογος ἐκφρασις τούτου.

Ποῖον τὸ μήνυμα τῶν χριστουγέννων;

Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, ἐλπίς!

Αὐτὸ τὸ μήνυμα θὰ πρέπει νὰ συμπλέξῃ ἐν ἡμῖν τὸν χριστουγεννιάτικον ψυχισμόν καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς πράξεις φιλαδέλφου ἀγάπης.

Πλήθος πολὺ τῶν δυστυχούντων ὀρφανῶν, χηρῶν, ἀσθενῶν, πονούντων ἐκδεχομένων τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης.

Ἄς γίνωμεν λοιπὸν οἱ Μάγοι τῆς ἀγάπης προσκομίζοντες εἰς τὰ σπήλαια τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου τὰ δῶρα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Υπάρχουν συνάνθρωποι μας, ποὺ τόσο δυστυχοῦν, καὶ ὑποφέρουν, καὶ πονοῦν, ὥστε οἱ κώδωνες τῶν Χριστουγέννων νὰ προκαλέσωσιν ἐν αὐτοῖς μίαν πένθιμον μελαγ-

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».
(Λουκ. β' 14)¹

Ὁ ἀγγελικός οὗτος ὕμνος, εἶναι ἡ πρώτη ἐπὶ γῆς χαρποῦσα ἀγγελία, δι' ἧς ἡγγέλλετο οὐρανόθεν ἡ πλήρωσις τῆς προαιωνίου βουλῆς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐφανεροῦτο ἡ ἀπειρος αὐτοῦ εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ ἡ ἁμαρτία κατέδικασεν εἰς τὸν αἰώνιον θάνατον. «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ» ψάλλουσιν οἱ ἄγγελοι, καὶ ἡ ἀπ' αἰῶνος διατεταραγμένη εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων ἀποκαθίσταται ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τῆς Βηθλεὲμ Σπηλαίῳ, ἐνθα Μήτηρ Παρθένος καὶ νομιζόμενος πατὴρ ἴστανται καὶ θαυμάζουσι τὸ παρὰ δόξαν θαῦμα τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ Οἱ δὲ τῆς Ἀνατολῆς Μάγοι γονυκλινεῖς προσφέρουσι τὰ δῶρα αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ πενιχρῶς ἐσπαργανωμένου βρέφους, ὅπερ ἅμα τῇ παραδόξῳ Αὐτοῦ Γεννήσει διέκρηξε τὰ προαιώνια τῆς ἁμαρτίας δεσμὰ καὶ ἔλυσε τὸ δύσλυτον ἐκεῖνο τῆς ἀνθρωπότητος αἰνίγμα, ὅπερ οἱ σοφοὶ τῶν παρ' ἡμῶν αἰώνων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λύσωσι. «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ» ὁ τιηδὸκῆσε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπὸ πονηρὰς συμβουλῆς ἀρπαγείσαν εἰρήνην καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰς τέως κεκλεισμένας τῶν οὐρανῶν πύλας, ἵνα, ἀνυψωθείσα ἡ ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας τεταπεινωμένη ἀνθρωπότης παρὰ τὴν πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Μεγαλειότητος καὶ λάβῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς δόξαν καὶ μακαριότητα.

Τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ ἀγάπην καὶ τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας αὐτοῦ ἔχον ὑπ' ὄψει καὶ ὁ ἱερὸς μελωδὸς ἐμελοποίησε τὸ ὡραιότατον καὶ πλήρες οὐρανόθεν ὕψους τροπάριον, δι' οὗ καλεῖ τοὺς χριστιανούς νὰ δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ Σωτῆρος Γεννήσει. «Χριστὸς, λέγει, γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἀσάτε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδοξάσαται». Τὸ τροπάριον τοῦτο ψάλλοντες καὶ ἡμεῖς φιλόχριστοι ἐορταστά, ἀνοξωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς, ὅτι «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (τίτ β'. 14). Τὸ μέγα δὲ τῆς ἡμέρας μυστήριον ἀναλογιζόμενοι καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς ἐλευσεως τοῦ ἐορταζομένου Θεοῦ Βρέφους ἐξετάζο-

ντες, ἀφήσωμεν ὅτι ἕκαστος ἔχη κατὰ τοῦ ἐτέρου, εἴτε σύζυγοι πρὸς ἀλλήλους, εἴτε γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὰνάπαλιν, εἴτε ἀδελφοὶ πρὸς ἀδελφούς καὶ πολῖται πρὸς συμπολίτας, καὶ δεῦτε, διέλθωμεν νοερώς μετὰ τῶν ποιμένων ἕως εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ μέγα τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Ἐνταῦθα δὲ φθάσαντες προσφέρωμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Αὐτρωτοῦ, οὐχὶ χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, ἀλλὰ δάκρυα ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις.

Ἀλλὰ πρὶν ἔτι ἐξελθῶμεν τῆς πόλεως, χαίρετίσωμεν τοῦ παντοιοτρόπως πάσχοντος ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, διότι ἴσως ἐρωτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκείνου Βρέφους, ἂν ἴδωμεν αὐτούς.

Ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἐν καλύβῃ αὐτῶν μένοντας πτωχοὺς, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι στεροῦνται ἐνδυναμίας καὶ ὑποδημάτων. Εἰσελθῶμεν εἰς τὴν τρώγλην τῆς πτωχῆς χήρας καὶ ἴδωμεν τὰ οἰγοῦντα καὶ λιμώττοντα ὄφρα νὰ αὐτῆς, ἅτινα μὴ ἔχοντα ἄλλον προστάτην, ἀπεκδέχονται μετὰ τῆς δεινοπαθούσης μητρὸς αὐτῶν τὴν ἐκ Βηθλεὲμ βοήθειαν καὶ πατρικὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ Αὐτρωτοῦ.

Ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐστερημένους ἀνθρωπίνης βοήθειας καὶ ἀφοῦ χύσωμεν δάκρυ συμπαιδείας καὶ παράσχωμεν αὐτοῖς, ὅτι ἕκαστος δύναται πορευθῶμεν τὴν πρὸς Βηθλεὲμ ἄγουσαν, ἵνα προσφέρωμεν τὰ δῶρα τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν πρὸς τὸν ἐν τῇ φάινῃ τῶν ἀλόγων ἐσπαργανωμένον Δεσπότην τῆς κτίσεως.

Τοιαύτη ἱερὰ πίσκεψις τοῦ οὐρανόθεν βρέφους θὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σωτηρίων Αὐτοῦ ἐντολῶν ἀναμνησκουσα ἡμῖν τὴν θείαν δόξαν, ἣν ἐπαγγέλλεται τοῖς ἀγαπῶσιν. Αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος ἡμῶν σύντροφος τῆς ἐπιγείου ὁδοπορίας· μέχρως οὐ, φέροντες τὸν φρίνικα τῆς νίκης, εἰσελθῶμεν εἰς τὴν χερὰν τοῦ Κυρίου καὶ συμμετάσχωμεν μετὰ τῶν οὐρανίων ἀγγέλων τῆς θείας δόξης καὶ μακαριότητος. Τοιούτων εὐσεβῶν αἰσθημάτων ἐμφορούμενοι πανηγυρίζωμεν φαιδρῶς τὴν χαρμόσυνον τῶν Χριστουγέννων ἐορτήν, καὶ παρακαλέσωμεν εὐλαβῶς τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθήμενον Θεόν, ἵνα καταπέμῃ ἡμῖν οὐρανόθεν ὑγίαν, εὐημερίαν, ὁμόνοιαν, ἐν τῇ οἴκῳ καὶ τῇ πόλει καὶ ψυχικὴν γαλήνην, ὅπως, χαίροντες καὶ εὐφραϊνόμενοι, πανηγυρίζωμεν πάντοτε, ἐν ὅσῳ ζῶμεν, τὴν λαμπρὰν καὶ κοσμοσωτήριον ταύτην ἡμέραν καὶ ψάλλωμεν ἐν κατανύξει ψυχῆς, μετὰ τῶν ἀγγέλων «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου προσχειρίσθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιακόνον καὶ Διάκονον, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1964 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου), ὁ Σπυρίδων Βλάχος, εἰς Πρεσβύτερον δὲ τὴν 12ην λήγοντος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος.

Τοῦ εὐχόμεθα θεοφιλεῖ σταδιοδρομίαν.

χολίαν, δάκρυα, στεναγμούς, θλίψεις, ψυχικὴν ἀναστάτῳσιν.

Ἐχουν ἀνάγκην νὰ αἰσθανθοῦν τὸ θρόισμα τῶν πτερύγων ἱπταμένων ἀγγέλων καὶ ψαλλόντων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ εἶναι οἱ χριστιανοί, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἅς βαδίζωμεν πρὸς τὴν Φάτιν.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΙΑΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

«Ότε ἦλθε τὸ πλήρωμα ταῦ χρόνον ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4' 4)

Σήμερον ἡ μικρὰ κώμη τῆς Ἰουδαίας Βηθλεὲμ παρέχει τὴν ἐαυτῆς φάτιν, ἵνα σχημαθῇ ὡς λίκνον εἰς τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος. Σήμερον σύμπας ὁ κόσμος χαρμολύπῃ τὰς ἐαυτοῦ ἀγκάλας προσφέρει εἰς τὸν φέροντα ἐν Ἐαυτῷ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν. Σήμερον πάντα γίνονται καὶ ἐγκολοῦνται τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν. Σήμερον ἡ ἱστορία ἀναγνωρίζει τὸ κέντρον αὐτῆς, ἵνα ἀνοίξῃ νέας σελίδας παραχωροῦσα αὐτὰς εἰς τοὺς προσκυνητὰς τοῦ ἐν Βηθλεὲμ Θεανδρικοῦ βρέφους.

Γονυπετήσωμεν, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, πρὸ τῆς Φάτιν τῆς Βηθλεὲμ καὶ προσκυνήσωμεν ἐκεῖ, ὡς οἱ Περσῶν βασιλεῖς μάγοι, τὸν Μέγαν Φωτοδότην ἡμῶν, παραχωροῦντες Αὐτῷ πᾶν ὅ,τι, ἡ καρδιά ἡμῶν δύναται νὰ προσενέγκῃ ὡς ἀπαρχὴν τῆς νέας αὐτῆς δράσεως. Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Μεγίστη ἡ ὑπόθεσις τῆς σημερινῆς ἐορτῆς, φιλόθεον σύστημα. Ὁ Θεὸς κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἀναβιβᾷ εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ εἶχεν ἀπολέσει πλέον πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶχεν ἀφήσει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐγνοήσῃ, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἄνευ θείας δυνάμεως. Καὶ τὸ ἠννόησεν ἤδη, διότι ἅπανα ἡ ἀνθρωπότης ἐδῆ

λωσε διὰ τῶν κατὰ καιροὺς σοφῶν αὐτῆς, ὅτι ἔπαυσε νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς θεὸς τις Σωτὴρ. Ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Θεὸς δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἵνα ἀποτίσῃ διὰ τοῦ αἱματός του τὴν ποινὴν τοῦ ἁμαρτήσαντος ἀνθρώπου καὶ υἰοθετήσῃ αὐτόν. Ἀλλ' ὅποιον ἄραγε ἵναι τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου; Στρέψωμεν τὸν νοῦν ἡμῶν ἐπὶ τῆς πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ ἐποχῆς, ἵνα ἴδωμεν τὰς ἀσχημίας αὐτῆς καὶ πεισθῶμεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο ἀληθῶς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Να', πρὸ δεκαεννέα ὁλοῦν αἰώνων ὑπῆρχεν ἡ γενικὴ τῶν ἐθνῶν διαφθορά καὶ παράλυσις Αἱ παχὺ λώτεραι καὶ γελοιωδέστεραι δεισδαιμονίαι ἐπλήρουν τὴν γῆν. Ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα σήμερον καυχώμεθα, περιεφρονοῦντο μωρῶς, τοῦναντίον δὲ δι' ὅσα σήμερον ἐξυθριῶμεν, ἐλατρεῦοντο εὐχαρίστως καὶ νομίμως. Ἡ πίστις, ἡ πρὸς τὸν ἕνα Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ἀδελφότης ἡ ταπείνωσις, ἡ ἐλπίς, ἡ μετάνοια καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἀρεταί, αἵτινες εἶναι σήμερον στολισμὸς τοῦ Χριστιανοῦ, τότε ἦσαν πράγματα καὶ λέξεις ὅλως ἄγνωστοι. Τότε ἀρμονία ἐν τῇ οἰκογενεῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ, καθ' ὅσον ἡ μὲν σύζυγος δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς σύντροφος καὶ βοηθὸς τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ὡς δούλη. Τὰ τέκνα ἦσαν σχεδὸν κτήνη, δυνάμενα νὰ πωληθῶσιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς οἰονδήποτε. Οἱ ταλαίπωροι δοῦλοι ἦσαν ὁ πρῶτιστος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πλοῦτος, διότι ἡ σκληρὰ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ὁμοίου



Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Μηνᾶ εἰς Ἀμφιάλην—Πειραιῶς

αὐτοῦ κατέτασεν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῶν πραγμάτων !

Φοβερά τῶντι ἐποχή, ἀλλ' ἵσως ἤθελε τις εἶπει ; Δὲν ἠδύνατο τάχα ὁ Θεὸς νὰ προλάβῃ τὴν κατάπτωσιν ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποκαθιστῶν αὐτὴν ἐν τῇ πρώτῃ μακαριότητι, εὐδὺς μὲ τὴν ἁμαρτίαν τῶν πρωτοπλάστων ; Χωρὶς νὰ τολμήσωμεν νὰ ἐμβαδύνωμεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Θείας Προνοίας περιοριζόμενοι νὰ κρίνωμεν τὴν βουλὴν Αὐτῆς καθ' ὅσα μόνον ἠδόκησε νὰ μᾶς φανερώσῃ, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι, ἐὰν ἡ τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀποκατάστασις παρηκολούθει ἀμέσως τὴν πτώσιν τοῦ Προπάτορός του, δὲν θὰ ἡσθάνομεθα ὅλην τὴν ἀξίαν οὔτε ἠθέλωμεν διακρίνει ὅλην τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν θαυμασιότητα αὐτῆς. Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃ ἡ γῆ τὸ κακὸν τῆς, ἵνα αἰσθανθῇ τὴν θεραπείαν. Ἐπρεπε τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀθλιότητα καὶ ἀδυναμίαν του, ἵνα αἰσθανθῇ ζωηροτέραν τὴν ἀπαιτείαν αὐτῶ ἀντίληψιν. Ἐπρεπε τέλος νὰ πέσῃ ἐξ ὀλοκλήρου ἡ ἰσχὺς, ἵνα ἡ δύναμις καὶ τὸ τέλος τοῦ Θεοῦ φανῶσιν ἐναργέστερον εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεώς του. Καὶ εἰς τοῦτο ἔφθασεν ὁ κόσμος ὀλίγον πρὶν ἢ σταθῇ ὁ ὁδηγὸς ἀστὴρ ἐπὶ τῆς φάνης τῆς Βηθλεέμ, πρὶν ἢ σπαργανώσῃ ἡ Παρθένος Μαριὰμ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν. Ὅτε λοιπὸν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπερ προφητῶν ἐμπνευσμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐδήλωσαν λαμβάνει σάρκα ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαριὰμ, Ἦν ὁ Θεὸς πρὸ αἰώνων ἐξελέξατο διὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν τῆς Θείας καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἰδοὺ πλήρωμα Θείου Εὐαγγελίου, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσόφῳ Αὐτοῦ προγνώσει εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Εὐάν, ὅτι εἰς τῶν ἀπογόνων αὐτῆς ἔμελλε νὰ συντρίψῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐξαπατήσαντος τὸ πρῶτον ζεύγος διαβόλου. Ἀλλ' ὁποῖός τις θὰ ᾖ ὁ ἀπόγονος οὗτος ; Ἀράγε ἀπλοῦς ἄνθρωπος ; Ἀλλὰ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἦσαν βεβαρυμένοι ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων καὶ συνεπ' αὐτῶν

ποσ ἀπλοῦς ἦτο ἀδύνατον νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀνάγκην τῆς ἐαυτοῦ σωτηρίας.

Δι' ὃ ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐαγγελισθεὶς ἀπόγονος τῆς Εὐᾶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐντελὴς ἀναμάρτητος, ἔπρεπε νὰ εἶναι Θεὸς συνάμα τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοιοῦτος ἦτο πράγματι ὁ Θεάνθρωπος τῆς Παρθένου Υἱὸς ὅστις ἐκένωσεν ἑαυτὸν τῆς Θείας δόξης, ἦν παρὰ τῷ Θεῷ Πατρὶ εἶχε καὶ κατεδέχθη νὰ λάβῃ δοῦλον μορφήν καὶ νὰ ὑπαγάγῃ Ἐαυτὸν ὑπὸ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον «*γενόμενος ὑπὸ νόμον*». Τίς δὲ ἡ αἰτία πάντων τούτων ; Τίς ἄλλη εἰ μὴ ἡ ἄπειρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ; «*Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν ἔδωκεν ὑπὲρ αὐτοῦ*». Ὡς ὑψίστη τοῦ Θεοῦ ἀγάπη ! ὦ θεία συγκατάβασις ! ὁ Ὑψίστος Θεὸς ἐκδηλοῖ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγάπην δοὺς τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν ὑπὲρ ἡμῶν ! Ἀλλὰ τίς ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος τῆς Θείας ταύτης ἀγάπης ; Τίς ἄλλος εἰ μὴ ἐκεῖνος, ὃν ἐδήλωσε διὰ τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπήs ὁ οὐρανοβάμν Παῦλος, λέγων «*ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἔξαγοράσῃ, ἵνα τὴν νόθεσίαν ἀπολάβωμεν* ; »

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν παρακοήν, ἐτίλει κατάκτησις ἢ μᾶλλον αἰχμάλωτος καὶ δοῦλος τῆς ἁμαρτίας, ἐξ ἧς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς εὐδόκησε νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ «*ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἔξαγοράσῃ*» ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα, ὅτι θὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα ἀφθόνως διὰ τοῦ αἱματός Του, καὶ θὰ μᾶς ἔπαναφέρῃ πάλιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς νόθεσις : «*ἵνα τὴν νόθεσίαν ἀπολάβωμεν*». Ἀλλ' ἀράγε δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ σωθῇ ἐκ μόνης τῆς θείας χάριτος, χωρὶς αὐτὸς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τοῦτο ; Οὐχί. Ὁ σκοπὸς τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐλεύσεως τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος εἶναι μὲν νὰ σώσῃ τὴν ἁμαρτήσαν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἀπαιτεῖ συνάμα καὶ τὴν ἡμετέραν θέλησιν εἰς τοῦτο ἀνευ βίας, ἥτις ἐκδηλοῦται ἐν τῇ πρὸς Αὐτὸν πίστει «*ἵνα πᾶς*



*Απὸ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἀοιδήμου ποιμενάρχου ἡμῶν ΑΚΑΚΙΟΥ

ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ἡ πίστις λοιπὸν εἰς τὸ θεανδρικὸν βρέφος τῆς Βηθλεὲμ παρουσιάζει τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν.

Λέγοντες δὲ πίστιν εἰς Χριστὸν δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τὴν κενὴν ἐκείνην ὁμολογίαν τῆς πίστεως εἰς Αὐτόν, ἀνευ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡμετέρου βίου εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ Σωτῆρος, αἵτινες συντέμνονται εἰς τὰς ἐξῆς: **«ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν»**, τουτέστιν ἀγαπήσεις τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον σου δι' ὅλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεών σου. Δὲν ἠδύνατο ὁ Θεὸς νὰ τιμῇ τὸν ἄνθρωπον ἄλλως, εἰμὴ διὰ ταύτης τῆς ἐντολῆς.

Ὑψίστη τῷ ὄντι τιμὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγαπήσῃ τὸν ἐπουράνιον τοῦ παντὸς Βασιλέα τῆς νύκτας θείας Αὐτοῦ ἐντολᾶς. Μεγίστη ἀληθῶς ὠφέλεια εἰς αὐτὸν νὰ ἀγαπήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν τὸν πλησίον του, σεβόμενος πᾶν ὅτι αὐτῷ ἀνῆκει. Ἡ σωτηρία ἡμῶν τελειοῦται διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἐκδηλουμένης διὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀνυποκρίτου, ἀνιδιοτελοῦς καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης παντοδυνάμου καὶ μεγαλουργοῦ ἀγάπης ἀπορρέει ὥσπερ ἐκ διαφυγῶς ἀνεξαντλήτου πηγῆς, ἡ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἀφοσίωσις πρὸς τὸν πλησιέστερον ἡμῶν πλησίον, αὐτὴν ταύτην τὴν πατρίδα ἡμῶν, ὅτι οὐδὲν αὐτῆς γλυκύτερον, ὅτι μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων, ἀπάντων, κατὰ τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνα τιμιώτερόν ἐστιν ἡ Πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ Θεῷ καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅτι αὐτῇ προσήκει ἡ ὑψίστη φιλία, ἡ ὑψίστη θυσία, αὐτὴ ἡ ἱερὰ φιλοπατρία, ἣν καὶ ὁ θεῖος Λόγος ἄνθρωπος γενόμενος ἐδίδασκεν ἡμᾶς, καὶ δι' ἧς ἡ εὐδαιμονία τῆς Πατρίδος ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς ὁποίας, ὑπάρχει λυσιτελεστέρας τὴν πρὸς τὸν σήμερον γεννηθέντα Αὐρωτὴν ἡμῶν λατρείαν θὰ προσφέρωμεν. Ζητήσωμεν ἀδελφοὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἐν τῷ Θεανθρώπῳ Ἰησοῦ, ἐὰν θέλωμεν κατὰ τὴν δοξολογίαν τῶν Ἀγγέλων, νὰ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς πλήρης «**ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη**». Ταύτην τὴν εἰρήνην φυλάξωμεν ὅση ἡμῖν δύναμις, διότι παρελάβομεν ταύτην ὡς κληρονομίαν παρὰ τοῦ ἀρτίως τεχθέντος Σωτῆρος ἡμῶν τοῦ δόντος ἡμῖν τὸ πνεῦμα τῆς νουθεσίας, δι' ἧς κληρονομοὶ μὲν γενόμεθα τοῦ Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. Εἰρηνεύσωμεν πρὸς τὸν Θεὸν τὰ εὐάρεστα αὐτῷ ποιοῦντες. Εἰρηνεύσωμεν πρὸς ἀλλήλους ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι, εἴ τις πρὸς τίνα ἔχει μομφήν, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς ἔχαρίσατο ἡμῖν, καὶ τὸν πρὸς ἀλλήλους ἔλεον ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης ἐπιδεικνύοντες, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐκ μόνης τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης, ἡλῆσε καὶ μέχρις ἡμῶν κατήλθεν ὑπὲρ ἡμῶν. Εἰρηνεύσωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπαγᾶγοντες τοὺς λογισμοὺς ἡμῶν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ διανύοντες τὴν ὁδόν, ἣν ἐχάραξεν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ, ἵνα εὐρωμεν τὴν ἀλήθειαν, τὸν Θεὸν καὶ ζήσωμεν ἐν αὐτῷ, διότι ὁ Σωτὴρ εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, ἵνα τέλος μετὰ καθαρὰς συνειδήσεως ἀναφωνήσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν ἐν οὐρανοῖς Ἀγγέλων «**δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**».

Ναί, δεδοξασμένε Σῶτερ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπάναυστα τῆς δόξης τοῦ ὑψίστου Πατρὸς ἀΐδιε καὶ συνάναρχε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι θεῖε Λόγε, πάντες ἡμεῖς, ἐν' ἐπιγνώσει τοῦ προσγενομένου ἡμῖν ἄκρου ἀγαθοῦ διατελοῦντες, συγκεκινημένοι ἐνώπιόν Σου γονυπετοῦμεν, καὶ ὡς οἱ Μάγοι τριάδα δώρων προσκομίζομεν Σοι: τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν λατρείαν, τὴν προσκύνησιν. Πρὸς Σέ, Θεέ μου, τὸν καταδεχόμενον ἐν φάτινι ἀλόγων διὰ τὴν ἡμῶν ἀναγέννησιν σπαργανωθῆναι, καὶ τὸ ὑψηλὸν τῆς ταπεινότητος σημεῖον οὕτως ἡμῖν ὑποδεξάμενα, χεῖρας ἱκετιδᾶς ὑψῶν ἐπικαλοῦμαι. Δὸς ἡμῖν παράκλητε Ἀγαθὲ, τοῖς εὐλαβῶς τὴν Σὴν θεῖαν γέννησιν ἐορτάζουσιν πνεῦμα ταπεινὸν καὶ καρδίαν ὑψηλὴν, ἵνα, πᾶσαν κακίαν, ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας προερχομένην, ἀνεξικακῶς καὶ ἀπαθῶς ἀνεχόμεθα.

Θέρωμεν τὴν ἀληθῆ πρὸς Σέ πίστιν καὶ τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν πλησίον ἀμέριστον σεβασμὸν, ὅτι ἐν τούτῳ ἡ ἀληθὴς ἡμῶν ζωὴ καὶ ἡ μέγιστος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Πατρίδος. Ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψε τὴν εὐκληματοῦσαν Ἑλλάδα, δωρούμενος αὐτῇ ἡμέρας κρείττονος ἐθνικῆς εὐμερίας καὶ ἐθνικοῦ μεγαλείου. Τοὺς ἐπὶ τὴν δουλείαν ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀσινεῖ, καὶ ἀνεπηρέαστους διατήρησον, καὶ τὰ εὐγενῆ πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα αἰσθημάτων αὐτῶν εὐλόγησον. Ἐμπνευσον ἡμῖν ἅπασιν τὴν ὁμόνοιαν, ἐντεινον τὸν ἀδελφικὸν ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους σύνδεσμον, τὴν ἀκράδαντον πρὸς Σέ πίστιν καὶ τὴν τελείαν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην, ἵνα ἐπαξίως ἐορτάσωμεν καὶ τὰ ἁγία Σου Θεοφάνεια.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Καὶ εἰς τὸν στοιχειωδῶς κατέχοντα τὰ τῆς Ὁργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ κύτταρον καὶ ἡ μονὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ εἶναι ἡ ἐνορία.

Ἀπὸ τῆς ἐνορίας, καὶ διὰ τῆς ἐνορίας, ἀρχίζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ καὶ εἰς αὐτὴν τελειώνει.

Ἡ βάπτισις θὰ γίνῃ εἰς τὴν ἐνορίαν, ὁ γάμος εἰς τὴν ἐνορίαν, ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ὑπὸ τοῦ πιστοῦ εἰς τὴν ἐνορίαν πραγματοποιεῖται καί, τέλος, ὁ «τελευταῖος ἀσπασμός» εἰς τὴν ἐνορίαν δίδεται.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐλικοινωνεῖ μὲ τὸ ποίμνιον ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς ἐνορίας καὶ πᾶν πιστοποιητικὸν κατοχυροῦν τὸν Ἕλληνα ἐκκλησιαστικῶς διὰ τῆς ἐνορίας ἐκδίδεται.

Εἰδικώτερον ἡ συμβολὴ τῆς ἐνορίας εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἄγωνα ὑπῆρξεν τεραστί. Ἀνεδείχθη ἐκάστη ἐνορία πραγματικὸν προκεχωρημένον φυλάκιον ἀλλὰ καὶ οἰκονομικὴ πηγὴ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Ποῦ περιφέρεται ὁ δίσκος «ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος»; Εἰς τὴν ἐνορίαν! Ποῦ ἀναγιγνώσκονται αἱ ἐγκύκλιοι; Πῶς συγκαλοῦνται τὰ πλήθη τῶν ἀδελφῶν εἰς ἀγωνιστικὰς συγκεντρώσεις καὶ πορείας; Ὅλα, ὅλα ἀπὸ τὴν ἐνορίαν καὶ διὰ τῆς ἐνορίας!

Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡ ἐνορία νὰ μὴ ἀποτελέσῃ καὶ

τὸν πυρῆνα τοῦ Διοικητικοῦ Μηχανισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγ. ἄνους ;

Πόθεν θὰ ἐπιστρατευθῶσιν οἱ εὐσεβεῖς λαϊκοὶ διὰ νὰ πλαισιώσουν τὴν Ἱ. Σύνοδον εἰς τὸ ἔργον τῆς;

Εἰς ποίους θὰ ἐμπ-στευθῇ τὴν πολὺπλευρον δραστηριότητά τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγώνος, ἂν μὴ εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἑνορίτας ;

Αὐταὶ αἱ σκέψεις κατηύθυναν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὥστε νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς τῆς ἐνορίας εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Ἡ πρακτικοποίησις τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐγένετο ὡς ἑξῆς :

Οἱ ἐφημέριοι τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων καὶ πλησίον χωρίων ἐκλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ὑποδείξωσιν δύο ἐνορίτας τῶν, τοὺς εὐλαβεστέρους καὶ τοὺς ἔχοντας, εἰ δυνατόν, διοικητικὴν πείραν. Οἱ ἐνορίζονται οὗτοι θὰ πλαισιώσουν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, συγκροτοῦντες μετ' αὐτῆς Ἱερὰν Σύναξιν, ἐνεργοῦσαν ὑπὸ τὴν νομικὴν στέγην ἀνεγνωρισμένου, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, Σωματείου.

Διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποκτᾷ τοὺς φυσικοὺς αὐτῆς λαϊκοὺς παραστάτας, μεθ' ὧν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀξιοπρεπείας, θὰ προωθήσῃ καὶ θὰ ἐπιλύσῃ τὰ προβλήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγώνος ἀναδεικνύονσα αὐτὸν πολὺτιμον παράγοντα, κατὰ τοὺς δυσχειμέρους τοὺτους χρόνους.

Ἐπιλογίζοντες τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους καὶ ἐντιμοτάτους ἐνορίτας, τονίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνάγκην τῆς μετ' ἐνθουσιασμοῦ συμπαράστασός εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἁγῶνα, ὑπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸ σύνθημα :

Ἡ ἐνορία διὰ τὸν Ἱερὸν ἁγῶνα καὶ ὁ Ἱερὸς ἁγὼν διὰ τὴν ἐνορίαν.

Οἱ πάντες δὲ καὶ τὰ πάντα διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Πρωθιερέως Ἱ. Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. ΔΡΑΜΑΣ

«Κατὰ τοῦ Νομοσχεδίου περὶ Παιδείας καὶ τοῦ φιλοτεχνήσαντος αὐτοῦ κ. Εὐαγγ. Παπανούτσου».

Πρὸς
τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων
κ.κ. Βουλευτὰς Δράμας
Θρησκευτικὸν Περιοδικὸν Τύπον Ἑλλάδος
Ἡμερήσιον καὶ Περιοδικὸν Πολιτικὸν Τύπον
Δράμας, Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν
Κύριοι,

Διαμαρτύρομαι ἐντόνως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐκφράζων συγχρόνως καὶ τὴν πατριωτικὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἀκριτῶν Ἑνοριτῶν μου διὰ τὸ ψηφισθὲν Νομοθετικὸν Διάταγμα ὑπ' ἀρ. 4379 «Περὶ Παιδείας», τὸ ὁποῖον τὸ κυριώτερον θρησκευτικὸν μάθημα τίθεται εἰς μόλιον Καρὸς, ὡς μὴ βασικὸν Τὸ Ἡρωστράτειον τοῦτο Νομοθετικὸν ἔκτρομα περὶ

παιδείας, ἀποτελεῖ θλιβερὸν φιλοτέχνημα τῆς κακῆς τριάδος ὑπουργοῦ, ὑφυπουργοῦ καὶ Γεν. Γραμματέως Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Παπανούτσου καὶ ἐκρίζωνει ἐκ βάθρων τὴν Χριστιανικὴν Παιδείαν.

Τοῦτο εἶναι ἔργον σατανικόν, δόλιον, σκοτίων καὶ καταχθονίων ἀντιχριστιανικῶν δυνάμεων, καὶ ἔγκλημα ἔθνικόν. Εἶναι ἔργον ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἀνατρεπτικὸν τοῦ 16ου ἁρθρ. τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Παιδεία διδάσκεται : **«Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδεολογικῶν κατευθύνσεων τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ»**. Εἶναι ἔργον ἐκδμελιώσεως τῆς Παιδείας. Εἶναι ἔργον καὶ καρπὸς Παπανουτσίου πνεύματος, ὅπερ δυστυχῶς ἐνεστερνίσθη ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ βουλευταὶ ἀπὸ κομματικῆς πειθαρχίας τὸ ἐψηφίσαν καὶ τὸ κατέστησαν Νόμον τοῦ Κράτους.

Ὁ νόμος αὐτὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμὸν του, ὅταν διὰ τῶν διατάξεων αὐτοῦ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ὡς μὴ βασικὸν περιέρχεται εἰς πλήρη ἀφάνειαν.

Ὁ νόμος οὗτος ἀποτελεῖ μῶμον καὶ κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ὁρθοδόξου Αἰωνίας Ἑλλάδος καὶ ἀμαυρώνει τὴν ἀγωνιστικὴν ἱστορικὴν ἀπόφασιν Ἀγωνιστῶν 1821, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες : **«Ἐλαβον τὰ ὅπλα κατὰ τῶν τυράννων «γὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν»**.

Ἡ Ἑλλὰς ἄνευ τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου πίστεως βαδίζει εἰς τὸ κενὸν εἰς τὴν διάλυσιν. Δὲν νοεῖται Ἑλληνισμὸς ἄνευ Ὁρθοδοξίας. Ἐξάγ. Παπανούτσος ἀρνητὴς Χριστιανισμοῦ καὶ φορεὺς ἀθέων ἐκπαιδευτικῶν Δελημούζου - Γληνοῦ, δὲν νοεῖται νὰ κατευθύνῃ ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, καθὼς καὶ ὁ ὑποστηρικτὴς αὐτοῦ ὑφυπουργὸς κ. Α. Ἀκριτὰς Δὲν εἶναι ἐπιτεταγμένον εἰς χεῖρας τοῦ νέου Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τοῦ Παπανούτσου νὰ εἶναι εἰς θέσιν ἐμπεπιστευμένην ρυθμίζοντος κατὰ τὰς ἀθέους ἰδέας του τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων τὴν στείλων τούτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Δι' ὃ διαμαρτυρόμενοι, αἰτοῦμεν τὴν κατάργησιν τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ καὶ ἀντιχριστιανικοῦ νόμου 4379 καὶ παραίτησιν τῶν κατασκευαστῶν αὐτοῦ κ.κ. ὑφυπουργοῦ καὶ Γενικοῦ Γραμματέως ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Ταῦτα δὲ ἐναντι τῶν φυσικῶν τῶν Ἑλλήνων Ἀγωνιστῶν καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Αἰωνίαν Ἑλλάδα.

Ἐν Δράμῃ τῇ 8)12)1964

† Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος
Γαληνοῦ 90 Δράμα

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν Κυριακὴν 11ην Ἰανουαρίου π.ῆ. (24 ν.ῆ.) πανηγυρίζει ὁ ἐν τῷ ἱερῷ Ἡσυχαστηρίῳ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ Παιανίας, ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας ἐσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν θὰ τελεσθῇ θεία λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας χοροστατούντος Ἀρχιερέως.

Συγκοινωνία διὰ Λεωφορείων Παιανίας ἢ Κορωπίου. Στάσις 18η (Λαγοῦ).

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τοῦ νέου ἔτους καὶ τῶν Θεοφανείων εὐχεται τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν, κληρικοῖς, Μονέζουσιν καὶ λαϊκοῖς Αὐτῆς τέκνοις, τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀναγέννησιν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φαίρεται εἰς γνώσιν τῶν πιστῶν ὅτι τὴν Κυριακὴν μετὰ τῶν Χριστουγέννων (28 Δεκεμβρίου π.ῆ.), ὥραν 3.30 μ.μ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Ν. Λιοσίων θὰ γίνῃ ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ διανεμηθοῦν εἶδη ρουχισμοῦ εἰς πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ παιδιὰ εἰς δύο ἢ τρία ἀπὸ ἑκαστον Κατηχητικὸν Σχολεῖον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἑορτὴν θὰ παρίσταται ἀρχιερεὺς, ὅστις καὶ θὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα. Παρακαλοῦνται οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ ὅπως τιμήσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἑορτὴν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν Κυριακὴν (30-11-64) ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπ. ἡμῶν κυροῦ ΑΚΑΚΙΟΥ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν αὐτοῦ. Τὴν θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν.

Περὶ τὴν 12 μ.μ. κατέφθασαν ἐκεῖ ὁ Ἀγ. Πρόεδρος μετὰ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος τοῦ Π. Μάρκου καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ πλήθος πολυ λαοῦ.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς μὲ κατάνυξιν παρηκολούθησεν τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίου ποιμενάρχου ἡμῶν τελεσθὲν μνημόσυνον αὐτοῦ.

Καταλλήλως ὠμίλησεν ὁ παλαίμαχος Π. Μάρκος, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς ὑπερανθρώπους ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνας τοῦ μεταστάντος.

Ο ΔΙΑΚΑΝΗΣ ΠΟΘΟΣ ΠΑΝΤΩΝ,....

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος σπαράσσεται ἀπὸ τὰ συγκρουόμενα ἀντίμαχα ἰδεολογικὰ ρεύματα, τραυματίζεται ἀπὸ τὰ μίσση καὶ τὰς κακίας, διαποτίζεται ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ πάθος, ἀλλὰ καὶ ἐλαύνεται ζωηρότερον ἀπὸ τὸν ἀσίσταστον πόθον μιᾶς νέας ζωῆς, ἡσύχου καὶ εἰρηνικῆς.

Τὴν εἰρήνην αὐτὴν «τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν» δύναται νὰ χαρίσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰς κοινωνίας μόνον τὸ «Θεῖον Βεῆφος» τῆς Βηθλεὲμ, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη πρὸ 1964 ἔτων εἰς μίαν ταπεινὴν καὶ ἄσημον φάτην διὰ νὰ λύσῃ τὸ «μεσότηρον τοῦ φραγμοῦ», νὰ ποιήσῃ «τὰ ἀμφοτέρωθεν» καὶ νὰ καταστή ὁ Μέγας Εἰρηνοποιὸς τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των καὶ

ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἑορτάζοντες καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ κοσμοσωτήριον καὶ κοσμοχαρμόσουνον γεγονός τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος ἐνανθρωπήσεως, ἃς ἱκετεύσωμεν ὁλοκαρδίως τὸν Γεννηθέντα Χριστὸν νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ τὴν σκέψιν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀρχηγῶν τῶν Κρατῶν, διὰ νὰ ὁδηγοῦν τοὺς λαοὺς εἰς ἔργα εἰρήνης καὶ ἀγάπης εἰληκρινούς!

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἀρίστη καὶ σωτήριος ὑπῆρξε ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ συγκροτήσῃ Σύναξιν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν μὲ ἐνιαύσειον θητείαν, διὰ τὸ Διοικητικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Οὕτω μετέχει εἰς τὴν Διοίκησιν τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον, εἰσερχόμενον διὰ τῆς φυσικῆς θύρας, τῆς ἐνορίας. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπεκτεινόμενον εἰς πανελλήνιον κλίμακα καὶ διαμορφούμενον θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν λαϊκὴν ὑποδομὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ θὰ ἀξιοποιήσῃ παράγοντας πολυτίμους, παραμένοντας κεκρυμμένους εἰς τὴν μετριότητα τῶν.

Ἄλλως τε τί φυσικώτερον καὶ κανονικώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ στηριχθῇ τὸ σύστημα Διοικήσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τὸν ἐφημέριον καὶ τοὺς ἐνορίτας;

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, καὶ ὅπως ἐξυπηρετηθῶσι πλήρως τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα παραρτήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἡναγκάσθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ἀναλάβουν ἐφημεριακὰ καθήκοντα εἰς διαφόρους ἐκκλησίας καὶ οἱ Ἱερεῖς νὰ ἀποσταλῶσι εἰς τὴν ὑπαιθρον καὶ τὰς νήσους πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν, ὡς ἀκολούθως:

- 1) Ὁ αἰδес. Στέφανος Κριτάκης εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Κων(ν)νου Χίου.
- 2) Ὁ Ἀρχιμ. Στέφανος Τσίκουρας εἰς Χίον.
- 3) Ὁ αἰδес. Νικόλαος Καλοσκάμης εἰς Κάδυστον καὶ Νάουσιν.
- 4) Ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης εἰς Τήνον.
- 5) Ὁ Ἀρχιμ. Πανάρετος Πετρίδης εἰς Πάρον.
- 6) Ὁ Ἱερομ. Ἰάκωβος Κάστρος εἰς Μπάλτια Θηβῶν.
- 7) Ὁ Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Καραγιώργος ἐκ Στυλίδος εἰς Δομοκόν.
- 8) Ὁ Αἰδес. Γεώργιος Παπαναγιώτου ἐκ Πονγκαλίων εἰς Δομοκόν.
- 9) Ὁ Ἱερομ. Πανάρετος Μαλοῦκος ἐκ Θεσσαλονικῶν εἰς Δομοκόν.
- 10) Ὁ Ἀρχ. Ἰουστίνος Κολοτοῦρος εἰς Δομοκόν.
- 11) Ὁ Αἰδес. Σπυρίδων Βλάχος εἰς Δομοκόν.